

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku J. W. i K. W.

przy uczestnictwie P. S.A.

w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt II Ca 344/15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez

powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawcy J. W. i K. W. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 23 lipca 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparli na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Kwestia, czy w stosunku do przedsiębiorstwa energetycznego zostało wykazane, chociażby poprzez dowody pośrednie, wydanie decyzji administracyjnej stanowiącej podstawę do korzystania w ograniczonym zakresie z cudzej nieruchomości nie jest zagadnieniem prawnym budzącym wątpliwości co do sposobu jego rozstrzygnięcia, lecz kwestią związaną z oceną konkretnych dowodów przeprowadzonych w sprawie przez Sądy *meriti* pozostającą - ze względu na normy zawarte w art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. - poza zakresem kontroli kasacyjnej.

Powołanie się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga sprecyzowania nie tylko tych przepisów, które budzą poważne wątpliwości, ale także wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.).

Nie wykazuje takiego stanu rzeczy uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzające się do polemiki skarżących z zasadnością oceny prawnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji przy założeniu sprzecznym z ustaleniem dokonanym w sprawie, że na rzecz państwowego przedsiębiorstwa energetycznego - poprzednika prawnego uczestnika postępowania nie wydano decyzji administracyjnej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania, na wniosek uczestnika P. S.A. z siedzibą w K., zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie 520 § 2 w zw. z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 7 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

jw